

[Korsgaard.]

og man ved ogsaa med hvor store Beløb. Om de er gaaet tilstrækkelig langt ned efter Forholdene, vil man altid kunne have forskellige Meninger om. Det er en given Ting, at i den besværlige Situation, man antagelig staar overfor sammenlignet med den, der er gaaet, vilde det formentlig have været lykkeligere, om man havde bragt Engagementerne endnu længere ned, end sket er, set i alt Fald for Banken som et specielt Forretningsforetagende. Men det er jo ikke altid let at vide, hvordan Forholdene vil udvikle sig, og jeg skal for saa vidt ikke kritisere, at Engagementerne ikke er nedbragt mere, end sket er. Jeg haaber imidlertid ogsaa, at man til sin Tid vil kunne faa Klarhed over specielt saadanne Forhold som Aktiebeholdninger og Obligationsbeholdninger, at ikke den Mængde, som man har af den Slags, vokser, men at den tværtimod tager af.

Et særligt Punkt indenfor Afviklingskassens Regnskab har min ganske specielle Interesse, og netop her, maa jeg sige, er Svaret, jeg har faaet, for mig aldeles ikke oplysende. Det, jeg har gjort Forsøg paa at faa at vide, er: Hvorledes forrenter de Engagementer sig, som Landmandsbanken har i Øjeblikket? Har de med de Tider, vi hidtil har haft, været af en saadan Art, at man i hvert Fald kunde lade Virksomheden gaa roligt videre som Virksomhed, uden at man skulde paaregne Aar for Aar at faa et betydeligt Driftstab? for det vilde jo ikke være saa rart. Naturligvis vil man heroverfor altid kunne sige, at man ikke skal sælge for enhver Pris, saaledes at forstaa, at det meget vel kan være meget forstandigt at beholde en Virksomhed, der giver Underskud, i Forventning om, at det Beløb, man i Løbet af faa Aar kan faa for den, bliver saa meget større, at det kan mere end dække de aarlige Underskud, man har. Men jeg maa dog som almindelig Regel sige, at det at ligge med Virksomheder, der aarlig giver Underskud, er særdeles ubehageligt og i høj Grad en Opfordring til at sælge, selv om Prisen i Forhold til, hvad den paagældende Genstand har kostet at tilvejebringe. i givet Fald kunde synes noget lav. Jeg har altsaa gjort Forsøg paa for Engagementerne som et samlet Hele at faa Klarhed over, om disse Engagementer driftsmæssigt set kan bære sig, stadig under Forudsætning af Konjunkturer, som vi har haft dem i 1928—29 og 1929—30. Egentlig kan jeg ikke sige, at jeg har faaet et Svar, som paa nogen Maade tilfreds-

stiller mig paa dette Punkt. Der er blevet oplyst i Finansudvalget, at man med Hensyn til Driften gør det saaledes, at naar man sælger en eller anden af de Virksomheder, man har maattet overtage, og denne Virksomhed saa giver mere end det, den var beregnet til, den Gang da Afviklingskassen traadte til, saa beregner man det som Indtægt, saa vidt jeg forstaaer; omvendt, hvis den giver mindre, saa beregner man det som Udgift. Det er muligt, jeg tager fejl, men det er i og for sig heller ikke det, der interesserer mig. Det, der interesserer mig, er ikke dette, hvad man tjener, eventuelt taber, ved Afvikling af et Engagement, det henregner jeg mere til det, man maa kalde Formuetab, eventuelt Formuegevinst. Det, som jeg har ønsket at faa oplyst, og som jeg haaber, man kan faa Oplysning om, naar Afviklingskassens Regnskab for 1930 foreligger, det er, om Driften af de forskellige Virksomheder er af en saadan Art, at de kan bære den Forrentning, som jo fremkaldes derved, at man har de paagældende Engagementer. Jeg er nogenlunde sikker paa, at det, jeg ønsker Oplysning om, kan ikke faas oplyst i Dag, men jeg henstiller til den højtærede Handelsminister, at han gør et alvorligt Forsøg paa at faa det oplyst, naar Regnskabet for det lige forgangne Aar foreligger, idet jeg naturligvis er ganske sikker paa, at Spørgsmaalet ikke er saa fjollet, at det ikke kan have en betydelig Interesse for Samfundet at vide, hvorledes denne meget store Virksomhed i Virkeligheden gaar.

Jeg skal derefter fremsætte nogle Bemærkninger om Kronborg Glasværk. Alle vil vide, at visse Foretagender gaar ned, og selv har jeg for saa vidt haft nok saa sørgelige Erfaringer i den Retning. Men helt almindeligt er det dog ikke, at en Virksomhed gaar ned, førend den snart sagt er kommet i Gang. Dette Tilfælde har man med Hensyn til Kronborg Glasværk. Der har været forhandlet i Finansudvalget om Sagen, men de Oplysninger, man fik, var i hvert Fald for mig at se ikke meget udtømmende. Saa vidt jeg forstaaer — men maa-ske har jeg noteret Tallene forkert —, saa foreligger der en første Prioritet til et Beløb af 250 000 Kr., hvoraf de 150 000 er saa nogenlunde private Penge; derefter kommer der 100 000 Kr., som ogsaa paa en Maade er private Penge, men hvor Kommunen garanterer — Kommunen er som bekendt Helsingør Købstad —, derefter kommer der 150 000 Kr., som Helsingør Kommune har skaffet den paagældende Virksomhed, og endelig